

Andorra lliura la "batal·la" de l'isard

Dos caçadors detinguts en territori francès, nou expedients sancionadors pels guardes de muntanya andorrans i dues denúncies formulades per Agents Rurals de Catalunya és el balanç de la setmana anual de la caça de l'isard, que es va fer a Andorra entre els dies 15 i 22 de setembre, i en la qual van participar un total de 576 caçadors amb permís per abatre 143 isards. Un balanç que, com si fos el comunicat final d'una batalla, la societat andorrana espera amb ànsia cada any, ja que els incidents són habituals.

Festa antropològica. La setmana de la caça de l'isard és a Andorra –amb les diferències corresponents– allò que era a la Gran Bretanya la caça de la guineu amb gossos: una festa social i antropològica elevada amb el temps a símbol de les essències patriòtiques i activitat obligada per als membres masculins de les "grans cases". Malgrat això, als caçadors andorrans no els cal, com als *gentlemen* anglesos, fer una gran manifestació de protesta com la que va tenir lloc a Londres el 22 de setembre, ja que al país dels Pirineus la caça de l'isard és permesa –això sí, amb limitacions i condicions–, durant una setmana a l'any, la que comença el diumenge després de la diada de Meritxell.

Les activitats de la setmana tenen un component cinegètic i lúdic alhora. Els caçadors s'organitzen per colles i muntten campaments a l'alta muntanya –alguns dels quals són instal·lacions fixes–, on traslladen els bagatges, inclosa enguany més d'una dutxa d'aigua calenta, en helicòpter. Un dels elements imprescindibles és la bona cuina feta *in situ*, realitzada en molts casos per pro-

fessionals contractats per a l'ocasió. Els rumors populars asseguren que durant la setmana es tanquen molts tractes polítics i de negocis.

Pel que fa a les formes de caça, als últims anys s'utilitzen les tècniques més sofisticades per localitzar les peces, com ara els prismàtics de visió nocturna i els escàners de detecció a distància.

Una història plena d'incidents. La setmana de l'isard té una història de permissivitat de les autoritats andorranes, durant la qual, evidentment, són prou usuals els incidents tant amb el territori d'administració francesa com catalana, uns territoris en què alguns caçadors andorrans entren tradicionalment per abatre peces de les seves reserves o espantar els animals per conduir-los cap a territori andorrà. Els moments culminants de transgressions i descontrol es van produir als primers anys noranta, en què, davant la negativa explícita del govern presidit llavors per Òscar Ribas a cooperar amb les accions de vigilància de les guardes de caça dels departaments sota administració francesa, van començar a operar a la línia fronterera els efectius impermeabilitzadors de la Gendarmeria, que van ser posteriorment imitats pels Guardes Rurals catalans.

La permissivitat dins d'Andorra, però, no sempre ha estat completa. Entre els incidents dels anys noranta va tenir un gran ressò l'expedient que es va obrir a un caçador que va ser trobat per agents del Cos de Banders (els guardes de muntanya andorrans) amb un cabrit i una femella abatuts, dues peces de caça prohibida. L'infractor era el subsíndic general (vicepresident del Parlament) d'aquell moment. També, l'any 1996,

La caça de l'isard a Andorra, permesa una sola setmana a l'any, és, més enllà d'un esport –com ho era la caça de la guineu amb gossos a la Gran Bretanya–, un emblema nacional. A hores d'ara els tretze detinguts s'enfronten a uns expedients sancionadors que poden arribar a una multa de 12.000 euros o fins a sis mesos de presó.

CARLES FORT

Els caçadors de l'isard es traslladen, organitzats per colles, a l'alta muntanya andorrana. Cada cop fan servir unes tècniques més depurades.

Els caçadors andorrans se senten "acorralats" pel control que ha exercit enguany la Generalitat de Catalunya

va ser detingut i jutjat a Foix, amb la imposició d'una pena de sis mesos de presó, un jove caçador andorrà que, a més de passar a territori sota jurisdicció francesa amb una colla que havia abatut tres isards, va encanonar un helicòpter de la Gendarmeria amb la seva arma, un kalàixnikov, és a dir, un fusell de guerra.

Als últims anys, el control de les autoritats andorranes s'ha fet més rigorós, com també ha millorat l'autocontrol dels mateixos caçadors, que en una bona part han entrat en una via de cultura cinegètica, alhora que s'han pogut obrir i mantenir dos vedats de reserva andorranes amb una població estable d'isards i d'altres espècies. Tot i això, l'existència any rere any d'accions furtives a territoris no andorranos i la desconfiança creada temps enrere envers les autoritats del país han fet que cada any les administracions francesa i catalana continuïn activant dispositius importants de control durant la setmana de caça.

100 agents catalans. Un total d'un centenar d'agents pertanyents als cosos de Guardes Rurals i guardes de les reserves de fauna de la Generalitat de Catalunya, distribuïts en set patrulles fixes i quatre de mòbils i amb suport aeri, han format el dispositiu que durant vuit dies ha controlat enguany les zones frontereres de muntanya de la Cerdanya, l'Alt Urgell i el Pallars, a fi de prevenir incursions. Per la seva banda, la Gendarmeria francesa dels departaments de l'Ariège i els Pirineus Orientals hi ha destinat un nombre lleugerament inferior d'efectius, mentre que el Cos de Banders d'Andorra ha mobilitzat tots els seus membres, que són una vintena.

L'operació duta a terme per l'administració catalana –en què la Direcció General d'Activitats Cinegètiques i Pesca, encapçalada per Jordi Padrós, fins i tot, va convocar una roda de premsa a la Seu d'Urgell– i la difusió pels grans mitjans de comunicació ha estat segurament el detonant d'un malestar evident

entre els andorrans, expressat primer pel vicepresident de la Federació Andorrana de Caça, Josep Maria Cabanes, que va afirmar que "els caçadors andorrans tenim la sensació d'estar acorralats", i després pel cap del Cos de Banders andorrà, Alain Arias, que va declarar que els agents catalans "ens tracten com si fóssim salvatges", paraules que van ser contestades per Padrós dient que l'operatiu català no envaeix el territori andorrà i que la seva feina és preventiva i dissuasòria de la caça furtiva practicada en anys anteriors. En aquest sentit, cal remarcar que Padrós era president de l'Associació Catalana de Caça en els temps de màxima disbaixa dels caçadors andorrans i de permissivitat del govern, i que, juntament amb el seu homòleg de l'Ariège, Alain Maynard, va vetar, el 1993, l'ingrés de l'associació andorrana a la Federació Europea de Caça.

Dos detinguts. Més enllà de les paraules, de tots els incidents de la setmana d'enguany cal anotar-ne un de major, esdevingut en territori sota administració francesa, dins el terme comunal d'Auzat: dos caçadors van ser detinguts, un per disparar en territori prohibit, i l'altre perquè el trobaren en possessió d'una peça abatuda que es disposava a traslladar a Andorra. Ambdós van ser posats a disposició judicial al Tribunal de Foix. Pel que fa al territori català, només hi va haver dues denúncies per incursions, mentre que el Cos de Banders ha obert dins d'Andorra nou expedients sancionadors, un de caràcter greu, per l'abatiment d'un cabrit, i la resta de tipus administratiu, per no portar l'anella de control corresponent que el caçador ha de posar en una pota de la bèstia en el moment que l'aconsegueix. La setmana passada, Alain Arias, cap del Cos de Banders, va assegurar que els dos caçadors detinguts a Auzat tenen encara un procés penal pendent, i la resta, també amb processos pendents, han d'afrontar una infracció penal que oscil·la entre una multa de 12.000 euros o fins a sis mesos de presó.

Àlvar Valls